Ч. 196 (14.093). Львів, пятниця 26. липня 1935. Poucztowa opłata opłacono ryczałtem. Рік LVI.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ РАНО

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок ч. 10, II. пов. — Конто почт. щадн. 504·060. 143.322. — Адреса для телеграм: „Діло“. Львів. — Головний Редактор приймає від 11—12 год. передполуднем. Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА В КРАЮ: Місячно 5·00 зол. Чвертьрічно 15·00 „ Піврічно 30·00 „ Річно 60·00 „ ЗА ГРАНИЦЕЮ: В Америці 1 доляр, франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр., Чехословаччині 30 ч. к. — в усіх прочих краях по 7·50 зол.

Телеф. Редакції: 29-41. „ Друкарні: 29-26. — В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ. — ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 20 сот.

Сліди Аварів біля княжого Галича.

Недавно подали ми вістку про відкопання фундаментів ротунди із княжих часів у Побережжі біля Бауполя, а отсе повідомляє нас д-р Ярослав Пастернак, директор Музею Н. Т. Ш., про нову археольогічну сензацію. Він тепер продовжує початі мин. року систематичні досліди на території Крилоса (колишнього княжого Галича) і зараз у перших днях цьогорічних розкопів відкрив дві *аварські* могили, перші досі на галицькій території сліди цих літописних обрів, що „примучували“ словянських дулібів на Волині. В одній з цих могил були золоті, срібні та бронзові прикраси із стилізованим рослинним орнаментом. Цілу нахідку датує найдена у могилі, збережена добре глиняна посудина на VI. ст. Крім того було в обох могилах біля небіжчиків ще по одній кінській голові із залізними вудилами в зубах. У вісьмох інших могилах найшлися похорони ще із бронзової (2000 літ до Хр.) та старшої залізної доби з цілими глиняними посудинами та ріжними прикрасами.

Розкопи, фінансовані щедрою рукою Митроп. Шептицького, великого мецената нашої старовини, йдуть успішно дальше при загальному зацікавленні не лиш місцевого населення, але й усієї доокличної інтеліґенції.

Італійсько-абісинський конфлікт зростає.

ТУРЕЧЧИНА ЦІКАВИТЬСЯ КОНЛІКТОМ.

ЛЬОНДОН, 25. 7. ПАТ. Райтер повідомляє про вчорашню розмову турецького дипльоматичного представника у Токіо з японським віцеміністром закордонних справ Шіґемітсу. Представник Туреччини підкреслив, що Туреччина цікавиться італійсько-абісинським конфліктом з огляду на складні італійсько-турецькі відносини та, що хотіла би знати становище Японії до італійсько-абісинського конфлікту.

ЛЬОНДОН. 25. 7. ПАТ. Аґенція Райтера повідомляє: Міністр закордонних справ сер Самуель Горе заявив учора в палаті громад, що у справі вивозу зброї до Абісинії й Італії висловиться ще перед вакаціями. В останніх 4 місяцях не видали ніякого дозволу на вивіз зброї до Абіститії й Італії.

ЛЕЙБУР ПАРТІ ОСУДИЛА ІТАЛІЮ.

ЛЬОНДОН, 25. 7. ПАТ. Райтер повідомляє: Соціялістична партія Лейбур Парті вчора домагалася, щоби британський уряд негайно поставив у Женеві внески, що мали би на меті устійнити відповідальність Італії й Абісинії згідно з договором Ліґи. Уряд має виконати обовязки члена Ліґи, не рахуючись з ніякими оглядами. Постанова ради лейбуристів осуджує політику Італії та твердить, що не можна змушувати Абісинію до уступок, щоб рятувати мир, але навпаки вплинути на Італію, щоб вона освідомила собі небезпеку, коли наразить себе на моральний осуд цілого світа.

РИМ, 25. 7. ПАТ. Аґенція Стефані повідомляє: Міністр преси і пропаганди гр. Чіяно дістав від італійсько-китайського гуртка у Шанґгаю депешу, що висловлює признання для становища італійської преси, яка ствердила, що італійсько-абісинський конфлікт не має нічого спільного з китайсько-японським спором. В першому з тих конфліктів — говорить депеша — йде про „поширення цивілізації“ в заскорузлій Абісинії, в другому конфлікті Японія нападає на Китай, що є народом з відвічною цивілізацією.

ТРИ ЕТАПИ СПРАВИ.

ЛЬОНДОН, 25. 7. ПАТ. „Менчестер Ґардіян“ обмірковуючи італійсько-абісинський конфлікт передбачує такі три етапи того питання:

1) дальші необовязуючі розмови між Льондоном, Парижем і Римом є безцільні з огляду на неуступчивість Італії, хіба, що Італія змінить своє непримирне становище;

2) дискусія в Раді Ліґи має великі вигляди. Британський уряд думає, що Рада Ліґи повинна зайнятися не тільки конфліктом в Уаль-Уаль, але й цілістю італійсько-абісинського спору. Італія на основі 12 статті договору Ліґи мусить прийняти або арбітраж, або правне полагодження спору, або розгляд спору Радою Ліґи, і стриматись від війни. Якщо Італія відмовить, тоді настане критичний момент.

3) Якщо Італія погодиться на примінення 12 статті, цілий спір візьме корисний оборот. Якщо Італія відмовиться приняти зобовязання тієї статті, Рада Ліґи рішить, чи взагалі і що треба зробити, щоби піддержати авторитет Ліґи Націй.

ГАСЛО ЗАГАЛЬНОГО ЗРИВУ КОЛІРОВИХ НАРОДІВ.

ПАРИЖ, 25. 7. ПАТ. „Еко де Парі“ оголошує інтервю свого кореспондента з абісинським послом у Льондоні д-р Мартеном. На думку представника Абісинії у теперішнім стані річей важко було би осягнути компроміс, бо Італія вислала вже до Африки 200 тисяч вояків та заанґажувалася у тій справі фінансово. Навіть, якби Абісинія заспокоїла італійські домагання, які не обмежуються тільки до економічної ділянки, то й так домагання італійців зростали би з дня на день. Абісинія ніколи не зречеться своєї незалежности. Боротьба буде важка і довга. Італійські війська, незвичні до африканського клімату, вже тепер багато потерпіли. Крім того, новітнього виряду не можна вжити проти Абісинії, де нема великих міст. Абисинський уряд привязує велику вагу й надії до становища британського уряду, бо колиб Італія закорінилася в Абісинії, загрожувала би не тільки Суданові, але теж анґлійській дорозі до Індії. Італійсько-абісинський конфлікт переступає льокальні рями й може стати гаслом загального зриву колірових народів проти кольонізаційних держав. Якщо Анґлія і Франція хочуть признати Італії територіяльні компенсати в Африці — закінчив д-р Мортен — можуть це зробити, віддаючи частини своїх територій. Але Абісинія не уступить.

АФРИКАНСЬКИЙ НАЦІОНАЛІЗМ.

ПАРИЖ, 25. 7. ПАТ. „Ле Тан“ повідомляє з Джібуті, що серед тубільчого населення східноафриканського побережжа кружляють поголоски про назріваючу війну Абісинії й Італії. Говорять про поміч, яку абісинці дістануть від своїх колірових братів. Ті поголоски сприяють поширюванню африканського націоналізму, приспаного від коли здобули Хартум, та водночас поширюванню ворожої европейцям панісляміcтичної і панафриканської пропаґанди.

Пропаґанда та дійсність.

ПОДОРОЖ ІТАЛІЙЦЯ ПО СОВІТАХ.

(Від нашого кореспондента).

Рим, у липні, 1935.

Між італійцями можна часто зустрінути совітофілів. І то серед людей культури — інжинірів, лікарів, адвокатів, професорів. Можна надибати молодого задиркуватого фашиста, який, дивним дивом, заявляється рівночасно... московським комунофілом. Це дивне й смішне, але правдиве.

Московщина, як правдива країна Азії, зовсім незрозуміла для европейця. І саме в цьому незрозумінні її, деякі европейці бачать замість проявів некультурности і варварства, — щось велике і таємниче. А все те походить із того, що Москва, і сьогодні і завтра, є, як у XVII столітті сказав венеціянець Віміна, „між усіми імперіями і провінціями... в усіх століттях мало знана“. От і через те незнання Москви й деякі італійці стають наосліп її прихильниками. Один із проявів клясичного снобізму „буржуїв“.

До таких радянофілів належав і Карльо Аґраті, який у своїй книжці „В країні Леніна“ докладно описав подорож по Совітах.*) У тій подорожі було їх усіх 35 осіб, усі італійці. Напрямок: Псков, Ленінґрад, Москва, Ґоркій, Казань, Самара, Саратов, Ростов над Доном, Київ і на Шепетівку поворот. Прогулька трівала повних три тижні. Возив і водив прогульку „Інтуріст“.

Як сказано, К. Аґраті обманював себе новим життя Совітів. Та вже за порогом СССР полуда почала спадати з його очей. І він, одурманений московською зручною пропаґандою, після перевірки дійсности власними очима, розкриває ту жорстоку дійсність у згаданій книжці. Без обиняків виказує весь бруд і багно московської комуни. З кожного рядка книжки чуєте, що це пише людина, яка тількищо прочуняла з пороків.

Вже вступне слово до книжки дає цілу характеристику ситуації в Совітах. Автор каже, що „це мала бути звичайна подорож для розваги. І такою вона булаб, якби ми були оглядали лише головні міста, не виходячи поза рямці „Інтуріста“, державного російського товариства подорожі, яке водить чи краще сказати зводить чужинця. Та лихо в тому, що в Росії навіть короткозорому світ видається таким дивним, що почувається необхідним приглянутись йому ближче. А приглянувшись йому, ви відкриваєте хиби. І ті хиби такі великі і стільки їх, що ви ніяк не можете собі вияснити, як це в наших часах втримується така держава.. І так, як було нас тридцять пять, усі ми одноздно з дива не виходили над цим жахливим станом країни... День страшного суду для того російського світу ще не прийшов, хоч правда для нього, а бодай для тих, що ним правлять ближчий цей день, як для інших... В Росії мав я враження, неначе хлопчиська розібрали машини і не можуть її ні зложити, ні замінити. Хотять творити новий рай і за 15 років створити золоті грушки на вербі... Є такі, що називають

*) Carlo Agrati: „Nel paese di Lenin“. Casa Editrice „Pro Familia“, Milano-Roma, 1935-XIII

правителів тієї країни божевільними. **Інший зове їх злочинцями: і коли вони стріляють людину за те, що візьме один колос із поля, чи за те, що втікає з того пекла, тоді на іншу назву вони не заслуговують.** Але зах. цивілізація не всилі навіть зрозуміти тієї татарської ментальности». Один із великих державних мужів Англії думав, що напятнує уряд, як щось найбільш негідне, коли назве його **„запереченням Бога"**. І як ви можете зрозуміти тих людей, для яких цей титул, це похвала, це причина до чваньби. Одно певно, що ті російські диктатори, чи вони божевільні чи злочинці, створили для свого народу такі умовини іствування, що наш народ однієї днини не стерпів би. Чи ще є хтось між нами, що у це сумнівається? Що ще вірить у теорії Маркса або Леніна? Гаразд, я дуже хотів би, щоб отих усіх обманених зорганізувати і повезти їх у Росію. Будьте певні, що повернулиб усі вилічені. І швидко вертались би хочби й пішечком, а то й на колінах".

Як бачите, вступне слово, яке подаємо у виїмках, найкраще передає враження побуту у Совітах. К. Аграті, як каже, відривався від гурту і ранніми ранками чи в день сам ходив по всіх закутинах міст, якими переїздив. Він хотів зблизька приглянутися хитро і зручно славленим в Европі совітським порядкам. Робив це дуже совісно: бо, як каже, італійська приповідка, одна ластівка, це ще не весна, а один крук, це ще не зима. Але „на жаль, — каже автор, — я бачив самі круки!"

Не станемо ходити за автором по землях Московії, де, як він сам каже, є нужда, алеж не така ще як в Україні — нечувана, жахлива, на вид якої людинаніміє. У Московії шан. автор бачив люксусові готелі для чужинців, які були прибрані блеском ограблених царських палат; бачив усюди біля магазинів з харчами, з нафтою довгі черги народу з картками; бачив, що ввесь народ має шалений страх перед ГПУ і коли він когось зустрічного по дорозі питав про його життя, тоді чув відповідь: „чи хочете, щоб я за кілька годин опинився на засланні?" Або: „тут і стіни і дорога мають очі і вуха". Чув, як їх прогулька була на політичному викладі партійника комуніста і всі вони, італійці, мали враження, що цей промовець, це один із тих, що чкурнув із дому божевільних; як відвідували один діточий захист у Москві, такий брудний, що й подумати годі; що літра молока коштує 30 лірів (біля 15 золотих); убрання 3.500 лірів; штучне вино одна пляшка 160 лірів. Довідався автор, що минулими роками пропаґанда Совітів за кордоном коштувала більше, як утримання цілої армії.

Та ми переїдемо з автором на Україну, у колишній шпихлір Европи, де земля чорна, а нужда ще чорніша; де є випадки людоїдства з голоду. Вже на одній стації над Доном К. Аграті побачив собаку — лиш скіра й кости. Не встигши наставити руки з шматками чорного хліба, а вже собака вирвала з руки весь хліб. „І коли пес їсть два-три шматки хліба, якось зпід вагонів несподівано вилазить 12—13-літній хлопчина, весь обдертий і рухом пантери скаче на собаку, забираючи зпід морди весь хліб. І таким же рухом рачки зникає під ваґоном, де, жадібно й підзорливо оглядаючись на всі боки, з'їдає окрушки». Таке видовище, в усяких пропорціях, повторяється на кожній стації». Аж дивно, що в країні, де так легко виробляють стільки машин, так важко випродукувати хліба". К. Аграті хотів за всяку ціну оглянути той славлений Дніпрельстан. Навіть заплатив надвижку, щоб лиш побачити те чудо техніки. Та надвижку звернули йому ще в Ростові над Доном. Виправдувалися, що нема туди вигідних поїздів! Автор сказав, що може поїхати автом — сказали йому, що нема шляхів. „Ну, то пароплавом поїду!" впирається впертий автор. „Так, є один пароплав, але не їде щоденно!" йому відповідають. І таки не допустили до того, щоби чужинець оглянув Дніпрельстан. По смітниках бачив автор, як шниряли хлопці і жінки, як брудні гидкі відпадки кидали до мішка. І так від смітника до смітника, швидко, не звертаючи на нікого уваги". „І все те твориться в країні, більшій, як уся Італія, славній своєю плодючою землею та яка сьогодні не всилі прогодувати 20 міліонів населення."

Захоплюється К. Аграті містом Києвом, його красою природи, його прегарними видами, нашою золотобанною Софією, яку порівнює мозаїками до базиліки Марка у Венеції. Вулицями Києва проходить багато війська, що авторові насуває думку, що Москва боїться протимосковського руху на Україні. Де-де вулицями попід мури лежать скулені купи лахманів. За якийсь час автор помічає, що це люди сплять. Довідується, що це люди без хати, без хліба. І так ті беззахисті прокидаються, гукаючи один на другого. Один не прокидається. „Сусід кличе його все голосніше. Та він не рухається. Підходять до нього, трясуть ним. Підводять його і знімають крик. Та він сердега паде на другий бік. Обличчя як віск, розхилені очі". Смерть цього голодного робить на автора й на його жінку жахливе враження.

Пізнав автор у розмовах із населенням, що **„Москва систематично ограблює Україну, щоб удержати комуністів у Москві та Ленінграді"**. „І це, каже автор, пролетар говорить, який тепер за нічим так не жаліє, як за тими добрими часами, коли був хліб". Бачив К. А. як видають за картками хліб, яку боротьбу зводять, щоби бути першими в черзі, знаючи, що останнім не стане хліба. **„І все те коїться щоденно у шпихлірі Европи!"** — дивується докірливо італієць.

Ось такі враження наоспіх подаємо за п. К. Аграті, з його подорожі по совітському раю. При цьому звертаємо увагу, що про дійсність у Совітах тут усе більше знають: щораз менше в Европі наївних, щораз більше свідомих правди, де находиться найбільший ворог людства.

М. Зазамський.

Наша Торговельна Школа в шкільному році 1934-35.

З початком шкільного року вписалося до Школи на 3-річну науку 83, а на річний курс абітурієнтів 101 кандидатів. Разом зі Школи користало 184 учеників(-ниць). Кінцевий іспит у 3-літній школі зложил 16, на курсі 48, разом 64 осіб обох полів покінчило науку. Їх число буде ще значно більше, бо іспити на курсах ще не покінчені.

В останніх роках є слідне зменшення фреквенції в трирічній школі, спричинене зубожінням села і скасуванням звороту оплат за дітей державних службовиків. Натомість фреквенція курсу зростає у звязку з трудноцами вступу на університет і поширенням серед молоді свідомости, що, вибираючи студії торговельні, повинна вчащати на свій курс, особливо, коли думає про працю в кооперації.

В Школі і на курсах працювало 16 учительських сил високошкільників (експортівців, правників, фільософів і ін.); в тім було 6 власних, інші доходячі. Майже всі вони працювали теж у кооперації. Не бракло між ними людей, що працювали теж пером, головно на господарському полі. І так: д-р Витанович, крім статей із господарської історії, дав огляд життя українського економіста Навроцького, та редаґує спомини інж. Нагірного; А. Ковалисько містив статті на господарські теми в „Торговлі і Промислі"; Д. Коренець дав огляд життя і праці нашого економіста і творця кредитової коперації д-ра Т. Кормоша, простору статтю про наше фахове шкільництво і цілу низку статтей на шкільні і виховні теми, та статті, з пропаґандою фахового шкільництва; В. Несторович, що веде редакцію журналу „Торговля і Промисл", та економічного огляду в „Ділі", видав ще окремо підручник упрощеного книговодства; м-р Пеленський працює на полі української бібліографії і критики; інж. Савойка видав підручник товарознавства. Поза тим учителі Школи працювали в ріжних народніх установах.

Шкільна молодь працювала у шкільній кооперативі, громадах і кружках, відбувала практику в кооперативних установах, уладжувала шкільні свята, вислухувала відчитів визначних кооператорів і економістів, відвідувала свої та чужі підприємства, в першу чергу кооперативні установи й уладжувала відчити, виклади і дискусії на господарські, історичні та літературні теми. — При Школі є бібліотека для учителів та учнів, научні збірки і зразки для науки книговодства, переписки, торговлі, товарознавства, історії, ґеоґрафії, та 14 машин до науки писання, епідіяскоп і т. ін. Школа має також гарну збірку образів кисти нашого маляра Івана Труша, та інші образи, які служать до вироблення естетичного змислу у молоді. Про здоровля молоді дбають: лікар д-р В. Щуровський та учителі руханки і провідник спортового кружка Т. Білостоцький.

Життя Школи є доволі багате і ріжнородне, а в ньому проводить одна думка: виховати молодь до праці на господарському, а зокрема на кооперативному полі для добра її і народу. Успіхи Школи в тому напрямі відомі нашому загалові, що цікавиться Школою, а найкращим свідоцтвом її праці є сотні абсольвентів і абсольвенток, що працюють переважно у нашій кооперації, нерідко на самостійних і провідних становищах. Їх частина працює теж у приватних, власних і чужих підприємствах. У самому Львові маємо 5 самостійних купців, які вийшли з нашої Школи, а всі вони співпрацюють з нашими кооперативними централями. Тож за незаслужену напасть мусимо вважати статті одного з наших кооператорів, поміщені мабуть наслідком вакаційного недогляду в Госп.-Кооперативному Часописі, органі РСУК-а, в яких автор, мотивуючи потребу заснування у нас кооперативної школи, намагався доказати, що наша Школа має торговельний, а не кооперативний характер, дарма, що вона навіть серед чужих є знана, як кооперативна школа. І так: міністеріяльний візитатор, відомий польський кооператор Антонович ствердив, що „з навчанні фахових предметів є видне наставлення на товарову торговлю в унятті, практикованому кооперативними орґанізаціями". Інший візитатор стверджує, що „в навчанні звання провідною думкою є наставлення молоді в кооперативному напрямі. Ряд кооперативних робітників є в учительському зборі. Виховна діяльність Школи є зосереджена в кооперативній громаді, яка обіймає усю молодь. Вона веде докормлювання молоді, крамницю, переплетню, читальню і кооперативний, спортовий та шаховий кружок".

Вкінці треба підкреслити, що постійним лучником Школи з кооперацією є інспектор РСУК-а В. Ольховий, який вишколює молодь теоретично і практично у веденні кооператив, а зокрема в кооперативному книговодстві на друках, якими Школу наділюють наші кооперативні централі. З вдякою теж треба згадати постійну матеріяльну допомогу з боку власника Школи „Рідної Школи" та бурсового Кружка Бурси ім. кард. Сембратовича, де міститься Школа.

Слабою сторінкою Школи був брак власного просторого льокалю, який не дозволяв уладити згідно з вимогами шкільної влади і дійсних потреб Школи, окремих робітень для науки торговлі і товарознавства, хоча Школа має поважні до того збірки. Але Школа мусить і дотеперішню домівку покинути, бо Бурса на домагання шкільної влади має мати окреме замкнене для себе приміщення. Тому пекучою потребою Школи є добути окремий шкільний будинок на свої потреби. Займається тим вже комітет будови Торговельної Школи, заснований при Тов. „Рідна Школа" під проводом підписаного і він вже на ту ціль придбав деякі фонди. Одначе без допомоги нашого загалу, а зокрема кооперативних установ, абсольвентів Школи, та жертволюбивої еміґрації, комітет своєї цілі не осягне. Тому всі, що доцінюють вагу виховання господарських робітників для нашого народу, нехай поспішають із моральною і матеріяльною допомогою Школі, та комітетові будови дому для українських фахових шкіл при „Рідній Школі". Всякі датки приймає Центробанк і Зембанк у Львові на рахунок Торговельної Школи.

Д. Коренець.

Проти привернення монархії у Греції.

АТЕНИ, 25. 7. ПАТ. Колишній міністр републиканець Ройтіс заявив учора в пресі, що на його думку плебісциту не переведуть безсторонно, коли раніше не буде проголошена політична амнестія, що торкалась би теж політичних вигнанців.

АТЕНИ, 25. 7. ПАТ. В ревієвім театрі дійшло вчора вечером до інциденту. Артисти співали пісоньку, яку присутні на салі військові вважали образливою для короля. Військові вдерлися на сцену, побили артистів та скинули їх зі сцени.

Коли публика в паніці втікала з театру, на салі посипалися револьверові стріли.

АТЕНИ, 25. 7. ПАТ. Робітники тютюневих фабрик у Патрасі почали страйк як протест проти плянів привернення монархії. Кілька робітничих орґанізацій в Атенах, Пірею і Сальоніках заповіли на нині теж протестаційні страйки. Поліція заборонила всякі публичні збори.

Дати зі соймової виборчої статистики з 1928 р.

(Докінчення).

Виб. окр. ч. 75 Дрогобич-Рудки.

Всіх управнених до голосування було: **132.973.** всіх голосуючих **98.142 або 73.8 проц.** З останнього числа упало на українські і москвофільські листи **41.420 або 42.2 проц.,** на польські **44.817 або 45.7** проц. на одиноку жидівську листу ч. 17 (сіоністичну) 11.905 або 12.1 проц. Зі загального числа українських і москвофільських голосів 41.420 упало на листу **ч. 18 УНДО 26.529** або 63.5 проц., на листу ч. 22 УСРП 4630, на листу ч. 6 УНС 265, на листу ч. 8 сельроб-правиця 4187, на листу ч. 19 сельроб-лівиця 359, на листу ч. 20 москвофільську 2292, на листу ч. 26 Укр. Партія Праці 1103, на льокальну листу 255.

В поодиноких повітах:

Дрогобич: всіх управнених **95.512**, голосуючих **69.052 або 72.3 проц., УНДО 22.233**, УСРП 735, ч. 6 — 6, ч. 8 — 27, ч. 20 — 1680, льокальна 255, ББ 16.924, жиди 10.315.

Рудки: всіх управнених **37.461,** голосуючих **29.090 або 65.9 проц., УНДО 4096**, УСРП 3893, ч. 6 — 259, ч. 8 — 4160, ч. 19 — 359, ч. 20 — 612, ч. 26 — 1103, ББ 6765, жиди 1590.

Виб. окр. ч. 76 Самбір-Добромиль-Турка.

Всіх управнених до голосування було: **154.138,** всіх голосуючих **116.850 або 75.8 проц.** З останнього числа упало на українські і москвофільські листи **50.828 або 43.4 проц.,** на польські 58.483 або 50.2 проц. на одиноку жидівську ч. 27 (сіоністичну) 7539 або 6.4 проц. Зі загального числа українських і москвофільських голосів 50.828 упало на листу ч. **18 УНДО 22.362,** на УСРП 15.084, на листу ч. 6 УНС 32, на листу ч. 8 сельроб-правиця 3844, на листу ч. 19 сельроб-лівиця 2018, на листу ч. 20 москвофільську 7353, на листу ч. 26 УПП 47, на льокальну листу 688, ББ 41.386, жиди 7539.

В поодиноких повітах:

Самбір: всіх управнених **51.037**, голосуючих **37.158 або 68.7 проц., УНДО 3491,** УСРП 8603, ч. 6 — 27, ч. 8 — 502, ч. 19 — 1505, ч. 20 — 857, ч. 26 — 20, льокальна 172, ББ 12.178, жиди 1930.

Старий Самбір: всіх управнених **27.871,** голосуючих **21.883 або 78.5 проц., УНДО 4426**, УСРП 2081, ч. 6 нічого, ч. 8 — 2325, ч. 19 — 293, ч. 20 1969, ч. 26 — 27, льокальна 157, ББ 7117, жиди 1546. Цей повіт тепер знесено і розділено між повіти Самбір і Турка.

Добромиль: всіх управнених **36.098**, голосуючих **25.544 або 70.8 проц., УНДО 5969**, УСРП — 4358 (Вол. Зубрицький), ч. 8 — 402, ч. 19 — 220, ч. 20 — 963, льокальна 313, ББ 5022, жиди 1953.

Турка: всіх управнених **39132**, голосуючих **32.265 або 82.4 проц., УНДО 8476,** УСРП 42, ч. 6 — 5, ч. 8 — 15, ч. 20 — 3564, льокальна 46, ББ 17.069, жиди 2110.

Виб. окр. ч. 77 Сянік-Лісько-Коросно.

Всіх управнених до голосування було: **146.782,** всіх голосуючих **112.501 або 76.6 проц.** З останнього числа упало на українські і москвофільські листи **39.816 або 35.2 проц.,** на польські 65.712 або 58.6 проц., на одиноку жидівську листу ч. 17 (сіоністичну) 6974 або 6.2 проц. Зі загального числа українських і москвофільських голосів 39.816 упало на листу **ч. 18 УНДО 17.953 або 42.5 проц., на** ч. 22 УСРП 48, на листу ч. 6 УНС 913, на листу ч. 8 сельроб-правиця 14, на листу ч. 19 сельроб-лівиця 7635, на листу ч. 20 москвофільську 11.109, на листу ч. 26 УПП 919, на льокальну листу 1230, ББ 19.750, жиди 6974.

В поодиноких повітах:

Сянік: всіх управнених **53.911,** голосуючих **42.971 або 79.7 проц., УНДО 6353, УСРП 46, ч. 6** 199, ч. 19 — 3738, ч. 20 — 6249, ч. 26 — 5, льокальна 330, ББ 7562, жиди 2930.

Лісько: всіх управнених **48.311,** голосуючих **31.873 або 65.9 проц., УНДО 11.525**, УСРП нічого, ч. 6 — 708, ч. 8 — 14, ч. 19 — 2462, ч. 20 — 1458, ч. 26 — 913, льокальна 669, ББ 7159, жиди 2661.

Коросно: всіх управнених **44.560,** голосуючих **37.657 або 84.5 проц., УНДО 75,** УСРП 2, ч. 19 — 1435, ч. 20 — 3402, ч. 26 — 1, льокальна 231, ББ 5029, жиди 1384.

Повіт Коросно належить вже до Західньої Галичини і має величезну перевагу польського населення. Була це давніше домена колишнього посла Яна Стапінського і тепер ще польська опозиція (людовці) має там великі впливи.

Д-р Степан Баран.

Союз Українок висилає делеґатов до окружних зборів.

На основі §. 32. виборчої ординації до сойму висилають жіночі орґаніазції у виборчих округах, які мають поверх 75.000 міського населення, своїх делеґаток до окружних передвиборчих зборів, (т. зв. виборчих колеґій), а саме по 5 делеґаток на виборчу округу. На терені Галичини такими округами є: місто Львів, Перемишль (повіти Перемишль, Ярослав і Яворів), Дрогобич (повіти Дрогобич і Рудки), Станиславів (повіти Станиславів, Товмач і Надвірна) і Коломия (повіти Коломия, Городенка, Снятин і Косів).

Уряди воєвідські у Львові і Станиславові розділили тих пять делеґаток поміж українські, польські і жидівські жіночі орґанізації, беручи за засаду поділу число членів кожної орґанізації. Союзові Українок признали на місто Львів одну делеґатку, на виборчу округу Дрогобич дві делеґатки, на округи Перемишль, Станиславів і Коломия по три делеґатки.

Ця пропорція делеґаток признаних Союзові Українок, є найкращим доказом великої активности і гарних орґанізаційних досягнень українського жіноцтва.

Орґаном компетентним до вибору делеґаток є — згідно з розпорядком Міністра Внутрішніх Справ з дня 11. липня ц. р. — Головний Виділ Союзу Українок. Голова Товариства, п. Мілена Рудницька скликала — згідно з зарядженням львівського і станиславівського воєводи з дня 19. липня ц. р. — засідання Головного Виділу на день 29. липня ц. р. Як довідуємося, на цьому засіданні крім вибору делеґаток до окружних колеґій Головний Виділ С. У. вирішить теж відношення зорґанізованого українського жіноцтва до соймових виборів та справу жіночих кандидатур до сойму.

В останньому числі журналу „Жінка" в статті п. з. „Виборча ординація до сойму й українське жіноцтво" читаємо м. і. ось що:

„Визнання жіночих орґанізацій представництвом потреб і інтересів жіноцтва — це без сумніву думка наскрізь правильна і здорова.

„Треба жалувати, що повища постанова відноситься не до всіх виборчих округ, а тільки до тих, на яких терені є більші міста. Польський жіночий рух не дійшов до селянських мас, польські жіночі орґанізації це орґанізації інтеліґенток і тими фактами руководилися законодавці допускаючи делеґаток жіночих орґанізацій тільки в округах з більшими містами. Для українського зорґанізованого жіноцтва це обмеження жіночих представниць лише до округ з міським населенням — дуже кривдяче. Український жіночий рух охопив широкі народні маси, густа сітка Союзів Українок вкрила цілу Галичину, часто по малих містах і селах жіноцтво виявляє більшу активність, ніж по більших містах. Тому-то справедливість наказувала признати делеґаткам С. У. місця у виборчих колеґіях усіх округ.

„Так отже Союз Українок це одинока українська суспільна орґанізація, яка мати-ме право вислати свої заступниці до окружних виборчих комісій, що будуть устійнювати кандидатів на послів, а делеґатки Союзу Українок будуть чи не

ВАСИЛЬ МАКОВСЬКИЙ. 17)

ҐМІНД.

ТАБОР УКРАЇНСЬКИХ ЗБІГЦІВ І ВИСЕЛЕНЦІВ У ЧАСІ СВІТОВОЇ ВІЙНИ 1914—1918.

Спогади зперед 20-ти літ.

IV.

ЗДОРОВНІСТЬ — ЛІКАРІ.

„Ґадки за горами, а смерть за плечами".

Такої міри табор, що ґміндівський, вимагав також відповідної організації лікарської помочі і шпитальництва. Цій ділянці присвятив віденський уряд велику увагу. Що-правда, за три і пів року істнування табору пересунулося через „березову браму" до 20.000 непорожних домовин; цифра жахлива. Та коли зважити важкі умовини життя, пошесні недуги, які в таборі ніколи не стихали, величезну смертельність дітвори і загальну силу народу, що в числі до триста тисяч душ за час війни через ґміндівське таборище перевалилася, здається, що могло бути і булоб багато гірше, якщоб лікарська і шпитальна поміч не була справді знаменито зорганізована і колиб лікарі не старалися по змозі якнайкраще сповнити своє завдання. З великого числа померших непомірно велике число припадає на словінську дітвору, яка не добре витримувала ґміндівське підсоння. Саме підсоння у Ґмінді в теплоті, досить видержне: не багато ріжниться від нашого. Та нездорова млаковина, на якій стояв табор і дошкульні бореві, що невпинно по таборі вганялися, сприяли недугам і смертельності. Крім тих природних були ще й інші причини пошесних недуг, що їх, хоч можна, таки трудно було опанувати: все кульгаючі санітарно-гігієнічні умовини, недостаточні й недоживлюючі харчі і забобонно-недовірливе упередження мас до шпитального лікування.

Не можна казати, щоб центральний уряд або баракові міродатні чинники не боролися повсякчасно з тими недомаганнями; що від них у цьому напрямі залежало і було можливе до осягнення, те зробили. Завели знамениті водопроводи, перевели каналізацію табору, десинфекції, позаводили добре уладжені пральні. Видавали відповідні санітарні і гігієнічні зарядження, пильнували, що змога, їх виконання, боролися із забобонними упередженнями і поганими негігієнічними звичками, у полудневих славян куди поганішими, ніж у нашого народу. Остаточно — дбали за найменшу, до здоровля і життя потрібну скількість і якість харчів; хоч у цій ділянці зводилися безнастанні борні не так зі спричиненими війною трудностями у набуванні засобів прожитку, як із захланністю і злою волею доставців і тих, що харчі до їди приладжували й розділювали.

Всіми — фізичними й інтелектуальними — силами і способами поборювано закорінену в народі недовірливість і відразу до лікарів та шпитальництва. Ця безпросвітна недовірливість народу до лікарів і шпиталів коштувала його багацько жертв у людському житті, найбільш — дітей. Красуха, дава, одра, зівниця — не стухали ніколи цілковито; раз виступали ендемічно, то знов епідемічно. Дарма, що людей наказувано і поучувано. Мами, без огляду на накази й заказн, без огляду на контролі, без огляду на поучування на прилюдних відчитах, порушування тих справ на вічах спроваджуваними нарошно для тієї цілі послами, — таїли і ховали хорих дітей, утікали з ними до інших бараків і секцій, ба часто таїли і смерть дітей та нічю їх закопували, щоб лиш не віддати дитини до шпиталю. Таке було в них забобонне протишпитальне наставлення, бо — казали — „дитина відти ніколи жива не виходить"...

Таке упередження мало блудні основи. Якщо дитину в останній добі недуги або як уже часувала, відібрано до шпиталю, то що її там могло вже чекати, як не смерть? Та за неї винуватили люди не себе, а лікарів і шпиталі. В цьому напрямі полудневі славяни не вищі культурою від наших. Не кажу вже нічого про придержування приписаної дієти й обережности, про самоохорону і т. д. Маси брали всі дотичні розпорядки за дошкульности, а настоювання на їх виконання за мстивість і злобу. Через це виробювалася з одного боку в масах, з другого в молодих, нетерпеливих адептах лікарської штуки — зла кров, яка нераз доводила до непожаданих, а то й жалюгідних вихваток і приключок.

одиноками представницями українських зорганізованих громадських сил, вповні незалежних від усякого впливу посторонніх чинників. Знаємо, що їх число у відношенні до загального числа виборчої колегії буде таке мале, що вони ледви чи зможуть вплинути в рішальний спосіб на листу кандидатів, та все ж таки з того свого права українське жіноцтво скористає по свому найкращому розумінні інтересів українського народу.

Шкільництво у Польщі.

Головний Статистичний Уряд оголосив такі статистичні дані про шкільництво у Польщі в шкільнім році 1934/35:

Минулого року в Польщі було 1.859 передшкіль (565 публичних і 1.294 приватних); 27.786 народніх шкіл, з того: 26.365 публичних — по містах 2.056 та по селах 24.309 — і 1.421 приватних; з того по містах 953 і по селах 468. Крім того було 106 шкіл вправ (87 публичних і 19 приватних), 770 середніх загально-освітніх шкіл (301 державних, 50 самоуправних і 419 приватних), 156 учительських семинарій (99 державних, 9 самоуправних і 48 приватних), 3 державні педаґоґії, 21 захоронкарських семинарій (8 державних і 13 приватних); 6 учительських семинарій ремесла (3 державні і 3 приватні), 698 професійних шкіл і курсів (117 державних, 27 самоуправних і 554 приватних), та 631 професійних доповняючих шкіл (590 публичних і 41 приватних).

Нема ще числових даних про спеціяльні і народні хліб. та високі школи. До передшкілля ходило 97.200 учеників, (до публичних 38.700 і до приватних 38.500), до народніх шкіл 4.654.800 (до публичних 4.514.700, до приватних 140.100), до шкіл вправ 20.800 (до публичних 18.100 і до приватних 2.700), до середніх загально-освітніх шкіл 166.100 (до державних 90.800, до самоуправних 9.400, до приватних 65.900), до учительських семинарій 10.200 (до державних 7.000, до самоуправних 500, до приватних 2.700), до педаґоґій 300, до захоронкарських семинарій 1.100 (до державних 700, до приватних 400), до учительських семинарій ремесла 300 (до державних 200, до приватних 100), до професійних шкіл і на курси 69.400 (до державних 23.900, до самоуправних 4.700 і до приватних 40.800), до професійних доповняючих шкіл 83.500 (до публичних 78.600, до приватних 4.900).

Даних про мову навчання в школах Польщі за р. 1934/35 не оголошено.

Економічний огляд.

Українська хроніка.

„З КРАЇНИ МИСТЕЦЬКИХ ТКАНИН І КИЛИМІВ".

Під цим наголовком помістив В. Бунікевич простору статтю в щоденнику „Курєр Варшавскі", представляючи в ній розвиток килимарського промислу в Косові і в Глинянах. Автор спиняється на викривленні справжнього народнього мистецтва у цій ділянці з уваги на торговельну калькуляцію спекулянтів-підприємців, що фінансують продукцію. Добре імя продукційних середовищ рятує кілька совісних підприємств (з українських автор називає М. Кіящука в Москалівці і „Гуц. Мистецтво" Короленка в Косові, хоч міг згадати теж про Хамулу й інших з Глинян). Спиняючись на недостачі капіталу (і то невеликій: кільканацять тисяч) для ушляхотнення ткацько-килимарського промислу в Косові і Глинянах, автор зазначує, що чейже у тому напрямі дещо робиться. Він займається довше живою діяльністю проф. промшколи у Львові П. Ґаевського, який разом з дружиною і братом заложив цілий ряд „плярцувек" артистичного килимарства. Згадує коротко заслуги навчальних інституцій, таких як: ткацька школа в Стрию (керм. дир. Вдовяж), школа килимарства і гобелінів у Фірлеївці біля Красного, ткацькі курси „Звйонзку кобет" у Хлопах під Комарном і врешті ткацькі заведення С. Петцольдувної і А. Глачинської у Львові. — Трохи ніяково, що так мало підприємчивости і дбайливости про килимарське мистецтво можна звязати з українськими іменами. Мабуть це позволило Бунікевичеві писати про наш килимарський промисл, як про „родзіми пшемисл артистични"...

Польська хроніка.

ПЕРЕД ЗМІНОЮ КУРСУ ГОСПОДАРСЬКОЇ ПОЛІТИКИ. — ЧИ „НАКРУЧУВАННЯ КОНЮНКТУРИ"?

Всім уже відомо, що програма і склад майбутніх законодатних палат Польщі стоятиме під знаком економіки. Вперше в історії виборів заметушились інституції господ. самоврядування, організації купців, промисловців і ремісників. Згідно з неофіціяльними вістками, що йдуть із Варшави, вся енергія уряду має після виборів зосередитись **на економічних справах.** Говорять уже про полк. Пристора, як шефа нового уряду, і — що найважніше — про рішучу зміну дотеперішнього курсу господарської політики. Змістом нового курсу має бути „накручування конюнктури", себто експериментування слідом багатьох держав в Европі і Зл. Д. П. Америки.

Як виходить з інтервю з неназваним достойником, що його помістив один варш. щоденник, заводничим у „новому курсі" мало б бути: не допустити до захитання стабільности гроша, зрівноважити за всяку ціну буджет, осягнути мораторію для закордонних зобовязань, обнижити ціни скартелізованих артикулів і піднести ціни артикулів нескартелізованих.

Зясовані вище напрямні „нового курсу" зовсім несензаційні і не мають характеру віток з „огіркового сезону". Це життеві постуляти господарства Польщі, це постуляти теж багатьох високопоставлених осіб, які противляться „безчинности" уряду і бояться, що серед такої безчинности петля дефляції вкінці стане катастрофально тісною. Є вісти, що уряд має пляни для „накручування конюнктури" ріжних спеців, м. ін. б. амбасадора у Вашингтоні Филиповича, про якого недавній виступ у Варшаві писали ми в попередньому нашому „Огляді", дальше б. мін. фінансів Чеховича, тощо.

ПІДГОТОВА РЕФОРМИ ҐРУНТОВОГО ПОДАТКУ. — КЛЯСИФІКАЦІЯ ҐРУНТІВ.

Появився виконавчий розпорядок щодо клясифікації ґрунтів. Основні чинности — згідно з цим розпорядком — виконують мірник і клясифікатор, доставляючи відповідний матеріял клясифікаційним комісіям. Устійнювання обшарів належить до скарбових урядів або (в зах. і півд. воєв.) до катастральних урядів. Від рішень повітових комісій допускальні відклики. Воєвідські і повітові комісії мають негайно приступити до праці.

Світова хроніка.

ФРАНЦІЯ ЗАТИСКАЄ РЕМІНЬ. — РАДИКАЛЬНА САНАЦІЯ БУДЖЕТУ І ЇЇ ВІДГУКИ.

Ще недавно, застановляючись над ситуацією Франції, загранична преса заявляла, що трагізм лежить у тому, що Франція не може піти на експерименти, які вимагалиб жертви населення. Занадто велика — мовляв — політична небезпека скривається за такими експериментами...

Дійсність заперечила цим словам. 28 ощадностевих декретів Ляваля, що їх появу сповістила преса, змістом своїм є дуже сміли. Вистане сказати, що аж 20 із них дотичить обниження платень державних урядовців, емеритур і вартости купонів з державних паперів, отже безпосередньо вдаряє по кишенях громадян. Півтора-міліярдова ощадність на інвалідських рентах нарушила навіть сентимент французів до жертв війни. Не вважаючи на те все — революційних виступів нема. Що правда, заповідження програми ще не є рівнозначне з її виконанням. Ця програма обіймає теж обниження цін хліба, вугілля, електрики, ґазу, тощо, а дальше передбачує вона радикальну політику у відношенні до картелів та їх „твердих цін". Що при виконанні програми виринатимуть ріжні труднощі, в цьому ледви чи можна сумніватись. Республиці дальше грозить не тільки кріза, але й експльоатація крізи противниками режіму (що повторимо тут недавні слова б. премієра Фляндена). 16 міліярдів буджетового дефіциту і майже 11 міліярдів ощадности на підставі 28 декретів — це все таки дуже радикальна реформа. Не даром відгук її у цілому світі дуже сильний. Найбільше скептична є оцінка німецької преси.

ДАЛЬШІ ШЛЯХИ ВАЛЮТОВОЇ ПОЛІТИКИ ДАНЦІҐУ.

Девізова регляментація у Данціґу, що стільки шуму наробила в польській пресі, знесена й оборот девізами знову вільний. Це так у засаді, з власних запасів, бо дістати девізу за гульдени не легко. Треба мати окремий дозвіл. Зате обмежено вивіз ґульденів (20 гд. у монетах на особу місячно) і введено контролю закупів за кордоном при помочі новоствореної інституції п. наг. „Ібервахунґсштелле". З цього приводу є дальше невдоволення в господарських колах Польщі.

ЗРІСТ ЯПОНСЬКОГО ПРОМИСЛУ. — ЕКСПОРТ І ВОЄННІ ДОСТАВИ.

Кольосальний зріст фабричного виробництва в Японії вказував би на те, що країна сходячого сонця не знає крізи. Саме в роках, коли світ білої раси гнеться під тягарем щораз-то більшої господарської скрути, Японія збільшує свою продукцію загалом на 45 відс., у деяких галузях зокрема на 100, а то й 200 (матеріяли з сирого шовку) відсотків. Величезні фортуни інвестовано в промисл, зосереджено в ньому масу енергії для рекордових осягів. При помочі дампінгового експорту опановано багато нових ринків у найдаль-

З початку було ще й так, що в цілому лікарському персоналі був усього один лікар українець. Нема що казати; й інші лікарі та їх помічники — медики сповнювали як слід свої обовязки. Всеж таки не мали вони для хиб і забобонів чи упереджень непросвітних мас, котрим мали нести поміч, тієї чутливої вирозумілости, що її мали свої люди. Цим і поясняються до деякого ступня їх нервозність і нетерпеливість, з якою підходили до нашого народу; особливо — молоді і палкі студенти, що були тут приділені до помочі лікарям. Так щож: у тому часі по українських лікарях і студентах медицини начеб слід завіяло. Їх пошукували, за ними допитували, оголошували в часописах, та їх зазором не було видати. Дали себе випередити чужинцям. Пізніше заслонювалися, що — „не знали". Одначе чужинці — знали.

З початком квітня 1915 року був усього один-одніський українець-лікар, д-р Мисуля. Людина старша і старших поглядів; у службі педант, в обовязковості неподатливий, але до організаційної роботи непригожий. Проте простий нарід горнувся до нього і ще найкраще його слухав, чуючи в ньому свого земляка і приятеля. По довшому безуспішному ковтанні до Відня, до Запомогового Комітету і Посольського Клюбу, приїхав дня 25. квітня 1915 р. до табору лікар зі Ширця д-р Трешневський. Після його приїзду склад таборової лікарської помочі був такий: лікарем-шефом був назначений ґміндівський повітовий лікар д-р Редер, його заступником — галицький лікар д-р Йоріш (жид). Ординуючими лікарями були: д-р Анчелік (хорват), д-р Брісер (жид), д-р Грубер (жид), д-р Левенгек (жид), д-р Маршаль (німкиня), д-р Мисуля (українець), д-р Рудзік (поляк), д-р Трешневський (українець), д-р Франклівна (жидівка), д-р Вайсівна (жидівка). Як помічники були занятї отсі студенти і студентки медицини: жінки — Клюгерівна, Лебенсартівна, Робінзонівна, Шаллєрівна, Фундівна; мущини — Абуш, Боденштайн, Фестман, Дориберг, Коримель, Ледергендлер, Маргулес, Охсенберг і Шляйхер. Всі медички і медики без винятку — галицькі жиди. Безпечно: всі розуміли і вміли по українськи говорити, та не вміли по українськи чути... На одного з них ходила до барона Чапки ціла депутація з жалобою за те, що в бараці ч. 67. одну старшу жінку Анну Федорович так сильно вдарив у лице, що їй кров пустилася. Інший знову своєю задиркуватою поведінкою в урядничій кантині в дні 6. травня спровокував такий голосний бешкет, що в його висліді усі лікарки й лікарі та медики жидівської народности подякували за посади. Храбрували; та коли немило розчарувались, бо ця їх масова „резиґнація" викликала наслідки ними зовсім небажані, взяли свої резиґнації — назад... Про менші бешкети нема що й згадувати.

А наших лікарів і медиків — пошукувано в часописах...

(Далі буде.)

ших чужинецьких країнах. Але в останніх часах промисловці Японії трівожаться. Їм найкраще відомо, що теперішній „двітучий“ стан індустрії підтримують достави для армії і що в моментом, коли вони будуть спинені, японський промисл мусітиме пережити крах, який може знищити всі рекордові осяги. Тому в інтересі японського промислу є не тільки втримати й розширити закордонні ринки збуту, але теж підсичувати воєнні амбіції і войовничу загребущість армії.

В. Н-вич.

На еміґрантському фронті.

ПЯТИДЕСЯТИЛІТТЯ ГЕН. В. САЛЬСЬКОГО.

Дня 28. липня ц. р. скінчить 50 років життя один із визначніших українських громадян і військових ґенерал Володимир Сальський.

Народився він в старій українській родині на Волині, де здобув середню освіту, стаючи, під впливом шкільних гуртків свідомим українцем. По закінченні виленської військової школи і по відбутті короткого військового стажу вступає до Академії ґенерального штабу в Петербурзі, яку закінчує в 1912 році. Світова війна застає його на становищі помішника шефа штабу 70-ої піх. дивізії. В 1916 році стає шефом оперативного відділу штабу XII. армії.

З перших днів відродження України ґенерал Сальський бере активну участь в праці над створенням українського війська спочатку на становищі шефа штабу 12 Сердюцької Дивізії, а згодом шефа штабу командуючого військами У.Н.Р. Після вступу Директорії до Київа стає шефом Головної Штабної Управи.

В травні 1919 р. веде Запорозький Корпус у наступ на Київ, який разом з 11 Корпусом УГА здобуває 30. VIII. 1919 р. — 28. IX. 1919 р. стає Командуючим Українською Армією а згодом займає становище Військового Міністра. На цьому становищі він, разом з Урядом УНР, пішов на еміґрацію.

І на еміґрації ґен. Сальський не перестає працювати науково, слідкуючи за новітнім розвитком військового знання і невтомно заохочує молодшу ґенерацію до військової справи.

З іменем ґенерала Сальського звязано багацько сторінок історії відродженої Української Армії. Він стоїть серед нас, як один із носіїв дорогих для нас усіх традицій збройного чину Українського Народу.

Не тільки українське воячтво, а й усі, що їм цей чин дорогий, шлють Йому, в цей день щирий привіт та побажання, щоби наша спільна мрія здійснилася.

Ген. П. Шандрук.

„Лемко“ й вибори.

„Лемко“, орган „Лемко-Союза“ (до якого завжди приписати чл. вкладки), який виходить що четверга в Криниці (тут виходять ще „Вядомосьці Здройове“) вже другий рік (друкарня жидівська), пише в ч. 27. (62) з 18. VII. ц. р., що „вибори не представляються для нас корисно“, бо хоча лемків вистало б на вибір одного посла, але повіт Новий Санч причислили до іншої виборчої округи, в якій є лемків 11% в окрузі, пов. Горлиці і пов. Ясло знову до іншої, де є лемків 18%, пов. Новий Торг (Шавниця) знову до іншої (давній повіт Грибів скасований, його поділили між пов. Новий Санч і пов. Горлиці); лише — пише — у львівськім воєвідстві в повітах Коросно, Сянік і Ліско можуть лемки вибрати одного посла власними голосами. В тамтих повітах — пише „Лемко“ — можуть вони одержати також один мандат, коли увійдуть у компроміс з якоюсь ґрупою. Лише не сміють ділитися, а йти разом.

Ця ґазетка (дуже убога змістом і відомостями) пише ніби фонетикою, лише задержала „ы“, місце „і“ та „и“ додає лемківські: лем, вшитки, з замісць з і т. п. Редаґує цю ґазетку М. Труховський, учитель української семинарії в Старім Санчі, куди доїздить, а постійно мешкає в Криниці, де його жінка є учителькою вселюдної 7-кл. утраквістичної школи. „Лемко-Союз“ має осідок також у Криниці.

М. Миханько.

Окружні виборчі комісії на терені терноп. воєвідства.

В середу 24. ц. м. відбулося в Тернополі засідання воєвідського виділу під проводом виконуючого обовязки воєводи п. Дзевалтовського Ґінтовта для номінації чотирьох членів і чотирьох заступників окружних виборчих комісій на терені тернопільського воєвідства — разом для пяти комісій. Тимчасовий воєвідський самоуправний виділ складається з пятьох членів включно з воєводою як предсідником; у склад його від українців входить одинокий проф. Іларій Брикович з Тернополя. Предсідників окружних виборчих комісій і їх заступників іменував уже передтим ґенеральний виборчий комісар зпоміж суддів і вони розпочали вже свое урядування. Склад поодиноких окружних виборчих комісій такий:

Окр. виборча комісія ч. 61 у Тернополі (Тернопіль-Збараж-Скалат): предсідник віцепр. окр. суду д-р Леонард Вендриховський, заст. предсідника окр. судді д-р Іґнаци Чирський; члени: 1) Евгеніюш Нець, дир. Суспіл. Обезпечальні, 2) Міхал Ґрещук, уряд. Каси Ощадн., 3) Данель Штекель, жид, промисловець — всі з Тернополя і 4) **Василь Болюх**, рільник в Кутківцях, пов. Тернопіль (українець); заступники: 1) учитель Качковський, 2) учитель Бліхарський, 3) цукорник Бенедикт Немец — всі три поляки з Тернополя і 4) **Андрій Фаленднш**, будівничий з Тернополя (українець).

Окр. виборча комісія ч. 62 в Золочеві (Золочів-Камінка-Радехів-Броди): предсідник окр. судді Александер Березовський, заст. предсідника городський судді Володислав Гарліцький; члени: 1) Солтинський, дідич, 2) Білас, секретар пов. виділу в Золочеві — оба поляки; 3) **м-р Роман Олесницький**, адвокатський аплікант в Золочеві і 4) **Василь Дзюба** (мабуть москвофіл); з' заступників є двох поляків, один жид (Цвердлінг) і українець **д-р Осип Залужний**, лікар в Золочеві.

Окр. виборча комісія ч. 63 в Бережанах (Бережани-Перемишляни-Зборів): предсідник окр. судді Казимир Цибульський, заст. предсідника город. судді Болеслав Вискочіль; члени: 1) Лістовський, уряд. пов. виділу, 2) д-р Каміневич, нотар — оба поляки з Бережан, 3) Йонас Вінтер, жид — з Бережан і 4) **о. канонік Евзевій Бачинський**, парох в Бережанах (українець); заступники: двох поляків, один жид (Кон) і один українець **Іван Сенишин**, майстер мулярський в Бережанах.

Окр. виборча комісія ч. 64 в Бучачі (Бучач-Теребовля-Підгайці): предсідник віцепрез. окр. суду в Чорткові Роберт Тертіль, заст. предсідника город. судді Роберт Нідерле з Бучача; члени: 1) Яніцький, 2) інж. Рудніцький — оба поляки з Бучача; 3) Леон Фаерштайн, жид і 4) **Сильвестер Винницький**, директор Укрбанку з Бучача (українець); заступники: двох поляків, один жид і **о. Денис Нестайко**, греко-кат. священик з Бучача (українець).

Окр. виборча комісія ч. 65 у Чорткові (Чортків-Копичинці-Борщів-Заліщики): предсідник віцепрез. окр. суду в Чорткові Станіслав Кучкевич, заст. предсідника окр. судді Маріян Стошек; члени-поляки 1) Ржевуцький і 2) Пьотровський з Чорткова і українці: 3) **о. Чубатий**, парох у Чорткові і 4) **д-р Володимир Електорович**, адвокат у Чорткові; заступники: двох поляків і українці: **д-р Іван Хичій**, адвокат у Чорткові і **д-р Петро Сененько**, лікар у Чорткові.

—o—

Перед Луговим Ювилейним Святом.

I. РЧИНЕЦЬ І ПРОГРАМА СВЯТА.

Лугове Ювилейне Свято для вшанування 10-ліття існування Лугової Організації відбудеться невідклично в днях 4. і 5. серпня ц. р. у Львові в Луговому Городі при вул. Вулецькій і ген. Іванькевича з такою програмою:

а) Неділя, 4. серпня:

I. Година 7-а рано. — Збірка всіх Лугів на малому майдані в Луговому Городі.

II. Година 7.30 рано. — Ґенеральна проба вправ усіх Лугів на великому майдані в Луговому Городі.

III. Година 10.30 рано. — Полева Служба Божа з Луговому Городі з проповідю.

IV. **Година 12. в поп.** — Похід Лугів вулицями міста Львова: Вулецькою, Леонартовича, Потоцького, Сикстуською, Словацького, Маршалківською на Майдан св. Юра, де відбудеться дефіляда Лугів перед Головною Старшиною і поворот до Лугового Городу вулицями Карпінського, Листопада, На Байках, Мурарською, Шимоновичів, Ісаковича і Вулецькою.

Обідовий відпочинок.

V. Година 4-а (16) пополудні. Показ лугових вправ у Луговому Городі.

1) Промова голови Великого Лугу д-ра Романа Дашкевича.
2) Вправи луговичок хустинами.
3) Вправи луговиків палицями.
4) Вправи мішані малих луговиків і луговичок.
5) Година руханки львівських луговиків.
6) Вправи луговичок до молитви „Боже Великий, Творче Всесильний“.
7) Мішані вправи луговиків і луговичок.

Роздача нагород.

8) Ритмічні вправи малих луговичок.
9) Вправи львівських луговичок кулями.
10) Вежі.

б) Понеділок, 5. серпня:

Година 3-а (15) пополудні. — Легко-атлетичні змагання в Луговому Городі.

•

Вступ до Лугового Городу в неділю рано на полеву Службу Божу і в понеділок на легко-атлетичні змагання — **вільний**.

•

Ціни місць на показ вправ у неділю 4. серпня в 4-ій год. пополудні: І-а степениця 2.50 зол., ІІ-а степениця 2.— зол., ІІІ-я степениця 1.50 зол. Сидячі місця за барієрою 1.— зол. Стоячі місця за барієрою 0.50 зол. Шкільна молодь і діти платять по 0.20 зол.

•

В часі походу Лугів вулицями міста Львова відбудеться прилюдна збірка на Луговий Город.

II. ЇЗДА НА ЛУГОВЕ СВЯТО.

На Лугове Свято можна буде їхати залізницею, фірами або йти пішки.

а) Головна Старшина старається про знижкові залізничі білети на 80 проц. Ті Луги з дальших околиць і повітів, що бажали б їхати залізницями на знижкові білети, повинні негайно повідомити Головну Старшину про те, кілько їм треба білетів. Головна Старшина вишле білети в пору з відповідними поясненнями, як їхати на знижкові білети.

Завваґа. — Знижковий залізничий білет на 80 проц. означає, що за їзду залізницею платиться тільки 20 проц. належної ціни. Напр., якщоб нормальний білет до Львова і з поворотом мав коштувати 10 зол., то знижковий білет на Лугове Свято буде коштувати тільки 2.— зол.

б) Ті Луги, що приїдуть на Свято фірами, повинні лишати фіри в сусідніх селах або за рогачками Львова під доброю опікою і до самого Львова йти пішки аж на Луговий Город. Осільки вони поприїздили б уже в суботу, повинні заночувати в сусідніх селах.

в) Ті Луги, що йтимуть пішки на Свято, повинні бути під Львовом уже в суботу, заночувати в найближчих до Львова селах і прибути до Лугового Городу в неділю рано вже в 7-ій годині.

г) Ті Луги, що мусять заночувати у Львові (головно ті, що поприїздять вечірніми або нічними поїздами), повинні заздалегідь повідомити про це Головну Старшину Великого Лугу.

—o—

Протинімецький розпорядок бурмістра Нюйорку.

НЮ ЙОРК. 26. 7. ПАТ. Відбулося тут націонал-соціялістичне віче, щоб запротестувати проти того, що бурмістр Ля Ґардія не позволив одному німцеві виконувати звання масажиста на тій основі, що з американськими громадянами, головно американськими жидами поводяться в Німеччині дуже зле. На запит, чи американсько-німецький торговельний договір з 1925 р. не дає німцям рівноправности у виконуванні звання, Ля Ґардія відповів, що той договір не має значіння, ані обовязуючої сили, бо Німеччина не шанує прав американських громадян.

НЮ ЙОРК, 25. 7. ПАТ. Німецький консуль офіційно заявив, що німецький уряд запротестує з приводу розпорядку бурмістра Ню Йорку Ля Ґардії.

Надзбручанське село Токи.

Замість високої політики — вакаційний репортаж з дошками забитої провінції.

III.

БОЛЬШЕВИЦЬКІ СУСІДИ.

Першорядну поглядову лекцію про різницю між большевицьким „раєм" і нашим „капіталістичним пеклом" дає вже навіть поверховне порівнання Токів із сусідніми большевицькими Ожигівцями або й іншими селами по тамтім боці кордону. З токівських горбів видно як на долоні пять таких ущасливлених комуною сіл: Соболівку, Ожигівці, Яхнівці, Нову Греблю та Авратин. (Селяни кажуть „Гавратин"). Колись видно ще було большевицьку частину села Пальчинці, т. зв. „російські Пальчинці", але це село большевики розібрали до останньої хати, будівельний матеріял вивезли і місце, де стояло сільце, просто заорали, так, що й сліду не залишилося з колишньої людської оселі.

Побіч заможних „кулацьких" Токів такі напр. сусідні Ожигівці виглядають як справжній обдертий пролетар. Раніше виглядало воно трохи інакше; знівечення і знищення села є свідомою роботою комуни. Село по тамтім боці має просто жахливий вигляд: обдерті стріхи, напів розвалені стіни, поломані плоти, зарослі бурянами сади й вулиці — і в селі майже ніде одної живої душі — ось зовнішний вигляд розкулачених Ожиговець. Колективізували й розкулачували село кілька разів підряд. Оповідають тутешні, що коли вперше колективізовано село і наслана ударна бригада комсомольців почала заорувати селянські поля, в селі знявся крик і потрясаючий плач; по цім і тамтім боці обидва села вилягли дивитися, що воно таке оті комуністи над людьми виробляють. Село спротивлювалося, не хотіло ніякої комуни, боронилося як уміло. Алеж большевики вкінці зломили село відомими способами: з року на рік раз-у-рав вивозили „бунтарів" споміж мешканців села більшими чи меншими партіями на Соловки, Сибір, тощо. Безліч народу таки виморено голодом. Нині село сколективізоване вповні на „індивідуальнім господарстві" залишилася в цілих Ожигівцях лиш якась одна стара недобита жінка з двома малими дітьми, — кажуть її внуками. Оце й є лишній „кулацький сектор" ожиговецької комуни.

Давне село валиться і погибає на очах. Зате на східнім краю села виросла комуна. Вибудовано кілька величезних спільних будинків, так і видно оті довгі, з червоної цегли муровані людські стайні та обори, словом спільні большевицькі „доми". Живуть у них уже тільки рештки розкуркулачених ожигівчан; подавляючу більшість вивезено, решта вимерла з голоду і злиднів. Велике колись село начислює нині небагато понад 500 душ. Подібна картина зрештою в цілому сусідстві. Боронився особливо довго перед комуною і колективізацією недалекий, багатий, колись „кулацький", Авратин. Але і його зломано. Зрештою це село заслуговує на хвилину ближчої уваги.

Є це величезне, чи радше: **було** колись величезне село, мало багато понад 4000 душ, дві церкви, сильну внутрішню суспільну організацію. Свідчать про те останнє особливож події революційних днів 1918 р. Авратин взагалі не мав щастя в добу революції. У 1918 р. пацифікувала село жорстока гетьманська карна експедиція. По нинішній день дооколишній нарід оповідає собі страхітливі речі про тодішні події. Село окопалося перед експедицією, відстрілювалося і боронилося через дві доби і підлягло врешті перевазі цілком випадково. Трапилося таке, що попри село саме в цих днях їхав випадково цілковито до справи непричасний, невтральний відділ австрійської кавалерії. Авратинці злякалися, що „їдуть на них австріяки" і піддалися. Почалася тоді в селі вакханалія розгнузданих московських чорносотенних елементів. Над селом збиткувалися в неймовірний спосіб; через дві доби небо горіло лунами пожеж, три чверти села спалено до тла. Подібна доля стрінула зрештою й Ожигівці; чорносотенна пацифікація лютувала й тут неменше жорстоко. Та ледви вспіли люди якось відбудуватися, прийшла комуна, колективізація, розкулачування й чергові московські, тим разом большевицькі погроми. Біла чи чорна чи червона Москва завжди на один лад приборкує бунтуючу „мятежную Малороссію". Зветься воно завжди, що наводить „культуру, лад і порядок".

По нинішний день стоїть серед зруйнованих Ожиговець давна православна церква. Вона одинока серед села — не валиться. Це тому, бо зроблено з неї збіжевий шпихлір, чи щось таке. Місцевий батюшка, гірший всякого москаля, бо „отверженний малорос" (Левицький!) витримав кілька років, а далі, одної темненької ночі перебрався з родиною через Збруч і опинився на нашім боці. Помимо всіх досвідів з ріжного роду московськими пацифікаціями, перебравшися на нашу сторону, отой самоотверженний „Левітскій" далі стояв твердо при матушці-Россії. Потримали збігців як звичайно якийсь час під ключем, а далі батюшка дістав парохію десь на Волині. Осьтут то й далі напевно пропагує по свому красу і велич хоч не червоної то білої — але всеж Московії. Ніяк не хочеться отим культуртрегерам покидати „мятежную Малороссію".

Всеж, помимо комуни, колективізації і втечі свого духовного пастиря Ожигівці ще довго зберігали глибоку релігійність і щире привязання до церкви. Помітно це було особливо на Йордан, на святі Водохрещі. Старим звичаєм цілі Токи рік-у-рік виходять зі своїм пан-отцем та процесією святити в Збручі воду. За час кількох літ завівся справді зворушливий звичай, що на Водохрещу виходили над Збруч не тільки токівчани, але й мешканці Ожиговець; вони з тамтого боку річки приглядалися суцільною лавою та приймали учась у святі. Але далі, ожиговецьких богомольців ставало помітно менше, з року на рік їхні лави рідшали, а далі, коли переведено повну колективізацію і непокірних вигнано зі села чи взагалі вигублено, на свято Йордану не виходить із тамтого боку вже ніхто.

Зате комуна влаштовує відтепер у відповідь на всі прояви церковного життя в Токах постійні хуліганські протирелігійні демонстрації. Найбільше на Великдень. У ці наші врочисті дні демонстративно виганяють над свої склони Збруча (Збруч тут пливе досить глибоким яром) трактори й інші машини та орють від білого ранку до пізної ночі. У відповідь нашим дзвонам з тамтого боку ріки через цілі дні й ночі виють і свищуть несамовитими голосами всякі тракторні свиставки та сирени. Особливож у Велику Пятницю комуна влаштовує демонстративні забави та ще й інші прононсовані протирелігійні комедії.

Токи зовсім на це не реагують; поважно й достойно роблять своє, тримаються своєї віри мітно і щиро. В „кулацьких" Токах большевицька агітація не має взагалі для себе пригожого грунту. Люди мають аж за досить поглядових лекцій, що таке большевизм і комуна, аби їх могли манити тамошні божевільні „порядки" і всяка інша „соціялістична культура". Всеж, не обходиться без того, аби часом у село не просочувала комуністична агітація. Саме в цих днях розкинув хтось у селі двічі комуністичні летючки; справа, якій призначується в столичній пресі два-три рядки петиту, виростає тут на місці до рівня великої сензаційної події. Має воно розуміється зараз же цей ефект, що в селі зявляється поліція, починаються допити, слідства і нарешті — арешти. Ще далі має воно цей ефект, що той чи інший підозрілий у вчинку селюх дістається у найближчій вязниці між справжніх комуністів і по якімсь часі вертає на село вже цілком спрепарованим комуністом. Знаменне, що найбільше місцевих хрунів і адептів комунізму рекрутується споміж наших місцевих „руських хлопів-радикалів"! Радикальна партія саме й є отим інкубатором, який постійно плодить на тутешньому грунті або хрунівство, або комуністичні симпатії. Партійний центр у Львові над своїми людьми на місцях не працює, люди живуть самопас і розуміють під „радикалізмом" що завгодно. Ось і класичні наслідки виключности всякої словної і пресової партійної агітації, що не взята в здисципліновані організаційні форми, швидше чи пізніше обовязково політично дегенерується. Організаційної праці на місцях радикали з центру майже не провадять і обмежуються здебільша до пресової агітації; селянські читачі радикальної преси стільки чують про „буржуазію", „панів", „попів", „експльоатацію" і „соціялізм", — тощо, що прості і безпосередні особливож молоді селянські уми роблять звідси вже тільки пів зайвого кроку далі на ліво і починають поволі комунізувати. Але це вже є окрема тема, яка тим разом ще не йде на дискусію.

Зенон Пеленський.

—o—

ПЕРЕД ДИМІСІЄЮ ГОЛЯНДСЬКОГО УРЯДУ.

ГАГА, 25. 7. ПАТ. Прем. Колінс був у середу на довшій авдієнції у королевої Вільгельміни і поінформував її про положення. Нині відбудеться нарада уряду, після якої премієр запропонує королевій, щоби розвязала парлямент і визначила нові вибори.

ЛЬОНДОН, 25. 7. ПАТ. Райтер повідомляє з Гаги, що кабінет Колінса по нинішній нараді мабуть подасться до димісії.

—o—

ПО ШИРОКОМУ СВІТІ.

— У Данціґу з 1. серпня ц. р. стягнуть з обігу 5 і 2-ґульденові срібні монети.

— У Ню Йорку арештували банкира Нейльдекера на домагання французької влади. Нейльдекера випустили за кавцією. Він стане в пятницю перед судом у присутності представника французького уряду.

— Палата льордів приняла у 3 читанні без голосування проект закону про реформу конституції в Індії.

— В кулюарах Ліґи кружляють поголоски, що запрошення на надзвичайну сесію Ради Ліґи розішлють в пятницю 26. ц. м. Рада зібралась би 30 або 31. липня ц. р.

— Авас повідомляє з Женеви, що Абісинія приступила до Міжнародньої Конвенції Червоного Хреста.

— Здогадуються, що нідерляндський банк стратив 24. ц. м. з причини фінансової паніки, яка повстала на тлі конфлікту уряду з парляментом, 50 міліонів фльоренів золота. Це золото відплило до Франції і Злучених Держав.

— В Тер Гот (стейт Індіяна) дійшло знову до заворушень. Арештували 150 осіб, між ними двох професорів.

— В копальні вугілля в Покіябоді під Праґою вибухли гази. 33 вуглекопів згинуло, 43 ранених.

—o—

НОВИНКИ

— **Преосв. д-р Діонізій Нярадий,** крижевацький греко-кат. епископ з Югославії, прибув до Галичини на короткий побут.

— **За співання „підбурюючих пісень" на весіллі.** Перед окружним судом у Рівному відбулася цими днями розправа проти Льонґіна Ничипорука, Григорія Цвика і Михайла та Олекси Ковальчуків зі с. Нова Мощаниця на Здолбунівщині, обвинувачених у тому, що співали „підбурюючі пісні" на весіллі у господаря Дениса Ромащука в с. Свате. Суд засудив Л. Ничипорука, Г. Цвика й О. Ковальчука по 10 місяців вязниці, М. Ковальчука звільнив.

— **„Милосерна" черниця у практиці.** Управа монастиря СС. Францішканок видержавила у біскупської Курії господарство в селі Миклашеві, львівського повіту. Сестра-черниця, управителька господарства, сама спровадила зі села Лозини, городецького повіту, рідню Себастіяна й Анну Нидзи до праці і заключила з ними цілорічну умову. Коли в короткому часі довідалася, що рідня є греко-католицького обряду, почала вимагати, щоби вони і вдома говорили по польськи, вкінці щоби змінили обряд на римо-католицький. Коли ці відмовилися, сестра управителька прямо викинула їх з помешкання і бідні заробітники з дітьми в стайні примирають з голоду.

— **Клопоти з польським правописом.** Хто робить національну трагедію з українських правописних суперечок та виступає в ролі правописного пророка і з гасла „один правопис для одного народу" кує власний інтерес, той повинен поцікавитися ближче справою польського правопису, який теж далеко не є „один" і нічого своїми розбіжностями не шкодить ані польському народові ані літературі. Узгідненням польського правопису зайнялась польська Академія Наук у Кракові. Проте вислідн її правописної реформи досі дуже скромні. Рішено залишити в польському правописі „х" (ch) і „г", так само „ж" і „рж". Так само втримується надалі „у" та „(" (туди належить вісім нових винятків), залишився клопіт з відміною прикметників (6-тий відм. множини при мужеських і середніх іменниках має кінчатись на „ими"), — справа прислівників і приіменників ще теж невирішена.

— **Львівська хроніка.** У середу намагалася двічі скінчити самогубством 25-літня М. Фрідманова, але двічі її перешкодили. Справою занялася поліція. Причиною самогубства молодої Фрідманової була сварка з мужем. — У бюрі товариства св. Імельди при вул. Скарбківській повісилась 22-літня Шиделківна, урядничка цього товариства. Шиделківна ликнула іглу, яка мандрувала по цілім тілі і викликувала страшний біль. Лікарі не хотіли оперувати тому, що мала слабе серце. Шиделківна стала нервовою і скінчила самогубством.

— **Страйк у львівських пральнях.** У більших пральнях у Львові як: „Стелля“, „Европейська“, „А ля Пері“, „Віденська“ та інших застрайкували робітники в середу вечором. Робітники сидять у пральнях, але не працюють. Страйкує коло 150 робітників. Менші пральні, в яких занятих 1—3 робітників, працюють далі.

— **Міліони за фальшиві бриляпти.** Міліція у Москві арештувала 36 міжнародніх аферистів, які продавали фальшиві бриляпти і заробили грубі гроші. Провідниками цієї ватаги були: Пересадолей. Голубчиков і Поляков. Ватазі вдалось продати фальшивих бриляптів на кілька міліонів рублів. У Полякова найшли 890.000 рублів і кількасот тисяч фунтів штерлінгів.

— **Міліони людей утікає перед повінню.** Велика повінь, яка навістила Китай, зростає постійно у полудневе-західній частині Шантунґ у долині, якою плила ріка Гоанґ-Го до моря аж до зміни свого річища в 1852 р. Повінь досягнула тепер міста Чуег, Чіян-Сіянґ та Юнґ-Чанґ, мешканців яких губернатор приказав виселити. Повінь перервала греблі озера Нанянґ на границі Шантунґу і Кіянґ-су. Кількасот сіл під водою. Повенян десяткують пошести і голод. Коло 10 міліонів мусіло втікати перед повінню ріки Янґ-Тсе. За обчисленнями Червоного Хреста у Ганкав виловили з рік Янґ-Тсе і Ган 30.000 трупів. Матеріяльні шкоди більші, ніж підчас повені в 1931 р.

— **Любов пасербиці Вільгельма II.** Каролина, 21-літня донька княжної Герміни Шенайх-Каролят, теперішньої другої жінки б. цісаря Вільгельма II., влюбилася у секретарі своєї мами і всупереч гнівові старого екс-кайзера вийшла за нього заміж. Новий свояк Гогенцолернів зоветься дуже скромно: Юрій Вундерліх та походить з міщанської родини. Знання 6-ти мов і добрі товариські маніри здобули йому спершу посаду секретаря пані замку Доорн і швидко потім — серце принадної доньки господині. Мама згодилася досить швидко, зі старим Вільгельмом було більше мороки, але вкінці і він махнув рукою: казав тільки обоїм молодятам мерщій забиратися з замку і шукати собі прожитку у Берліні: зять Вільгельма всетаки матиме протекцію, щоб дістати добру посаду, і з голоду напевне не згине!

— **Памятки по Дікенсі.** В понеділок відбулася ліцитація деяких памяток по Дікенсі, які були власністю його господині, Анни Бровн. Найціннішим предметом була біблія, яку Дікенс подарував Анні Бровн, потім кілька шпильок до краваток, портрет Дікенсової собаки „Турка“, і особистий лист Діккенса з поясненнями своїх фамілійних спорів. Як відомо, Дікенс є в англійському громадянстві постаттю, до якої англійці ставляться з найбільшим пієтизмом. Память про Дікенса це радше память про національного героя ніж письменника, тому всі названі памятки продано за великі суми.

— **Бернард Шоу — фільмовим артистом.** Від ряду літ увесь світ знає про те, що один з найбільших сучасних письменників, Бернард Шоу, є завзятим „кінофобом“. Усі заходи американських фільмових підприємств дістати від Шоуа дозвіл на сфільмування одного з його творів — очевидно за „грубим“ гонорарем — кінчилися нічим. Тимбільше цікавою є вістка, яка приходить тепер з Англії (і є зовсім автентичною): Бернард Шоу цілковито навернувся! Він не тільки дав дозвіл сфільмувати свого „Піґмаліона“, не тільки сам пише сценарій зі „Святої Йоанни“, але й підписав контракт на свій „власноручний“ виступ у фільмі! Це буде пропаґандивна фільма англійського радія: Шоу виступить у ній в ролі спікера. Поруч нього побачимо ще одну нову зірку: його товариша по фаху, також знаменитого письменника, Честертона. Невже після цього ми скоро почуємо, що прим. Льорель і Гарді закінчили видання своїх збірних фільософічних творів?!

— **Великанський метеор.** Перед кількома днями перелетів понад Синайським півостровом великанський метеор, який осліпив своїм світлом на кілька хвилин усіх на пустині. Ясне світло перемінилось по деякім часі на зелений колір і згасло. За хвилину почав падати дощ спадаючих зір, яких ніколи не бачили в цих околицях. Сліпуче світло було таке сильне, що його бачили теж в Єрусалимі. Арабів охопив переполох. Каравани в дикім переполоху втікали через пустиню. Чергового дня в усіх дооколичних мечетах відправили торжественні богослуження, щоб Аллах відвернув невідоме нещастя. Араби вірять, що метеор є звістуном великого нещастя.

— **За мало жидівок у Палестині.** Тому що в Палестині дуже мало жінок, тамошні рабіни рішили скликати на нараду усіх рабінів в Европі і звернутись до британської мандатової комісії з проханням, щоб дозволила на вїзд до Палестини у більшій кількості жінкам-жидівкам. Рабіни ствердили, що до Палестини приїздять здебільша мужчини і тому годі сподіватись приросту жидівського населення у Палестині.

— **Ріжні вісти.** Професор капштадського університету астроном Джексон відкрив нову комету, віддалену коло 300 миль від землі, яку можна побачити тільки великим телескопом. Комета швидко віддаляється від сонця. — З приходом до влади уряду Ван Зелянда в Бельґії найшло працю 70.000 безробітних. — У Кольмарі помер Люї Вайнман, родом з Ельзасу, який служив у німецькій армії і був візником у пок. Гінденбурґа. Вайнман 22. вересня 1914 утік до Франції і передав військовій владі багато цікавих вісток. — Відомий італійський драматурґ Люїджі Пірандельо, лавреат Нобля, приїхав до Ню Йорку. Звідтіля виїде до Голівуду, де накручуватимуть фільму на основі його песи: „Шість артистів у пошуканні за автором“.

— **Ватикан вибиває нову монету.** Королівська миннниця в Римі вибиває тепер нові ватиканські монети на 800.000 лірів. Згідно з монетарним договором Ватикану з Італією з дня 2. серпня 1930 р. Ватикан згодився, що впродовж перших пять років буде вибивати річно монет за міліон лірів, опісля цей контингент буде зменшуватися на 20 проц. Ватиканські монети мають право обігу в цілій Італії. Їх збирають найбільше нумізматики.

— **Купець покусав собаку.** Англійський суд розглядав таку справу: В невеличкому містечку Суссекс забігла до крамниці зі споживчими товарами собака-вовчур і почала перекидати скринки з товарами. Купець почав виганяти собаку, похопзнувся і впав. Почалась завзята боротьба між людиною і собакою, підчас якої купець вхопив собаку за горло. Від упливу крови собака зімліла. Власник собаки подав купця до суду, який засудив його на грошеву кару. Як мотиви присуду суддя подав: „хоч купець боронився перед собакою, всеж таки міг боронитися іншим способом і не мусів уживати того, якого хопився“.

— **18 італійських комуністів їде до Африки.** 18 італійських комуністів, які відбули вишкіл у Москві, виїхали з поспіхом через Стамбул до Африки. Вони задумують якнайшвидше опинитись в Еритреї і Сомалі, щоб вести комуністичну акцію між італійським військом.

ВІДГУКИ ДНЯ.

Найбільша трудність.

(Малюнок догори ногами).

Багато пишеться і говориться про недалекі вибори, а ніхто не здає собі справи, скільки те слово „вибори“ містить у собі клопоту. Не кажу про тих, що укладали виборчу ординацію, ні про тих, що будуть цю ординацію переводити, ба навіть не про тих, що не знають, чи йти до виборів, чи бойкутувати їх. Маю на думці партії, що підуть до виборів, а точніше беручи — УНДО.

В останніх часах має воно клопоту з виборами що не міра. Виборча ординація як не як, а дає нам право на надію протиснути кілька послів кріз вухо соймової та сенатської голки. Здавалосьби, що цілий сук, ціла жура і трудність у тім, як їх туди протиснути. Здавалосьби, що ввесь передвиборчий час буде вжитий на те, щоби обміркувати способи, як ворґанізувати і перевести вибори...

Отже ні.

Вийшов клопіт з такого боку, з якого ніхто його не сподівався. Довідавшись про вибори, взялась партія за усталення кандидатур. І показалося... біда! Навіть на таке мале число мандатів не стало кандидатів. Чи люди дістали страх, чи мають забагато автокритицизму — досить, що не стало. До кого звернутися — каже: „Я не надаюся! На те треба голови! Нинішні часи, не те, що в попередніх каденціях!“ — і зітхне...

Навіть деякі з тих, що дали себе намовити, цофнули свою згоду.

Шановні Громадяни! Ви, люди з політичним хистом, на який давали нераз докази в балачках: на вулиці, вдома і по каварнях, в промовах: на похоронах, концертах, вічах і зборах, — до вас кличу розпучливим голосом: Опамятайтеся!! Так далі бути неможе!

Адже стільки разів уміли ви з першого погляду оцінити політичну ситуацію, з місця знайти слабий пункт української політики, з рукава висипати єдино спасаєму рецепту в нашім труднім положенні і т. п. Чому тепер відтятаєтесь від нагоди положити свою чутку руку на живчику політичного життя, не як обсерватор, а як лікар?!

Вибори ось-ось, а ще ціла низка вільних посольських посад, ще цілий ряд галицьких округів жде з тугою на визначення для них кандидата. Чи можемо допустити до скандалу і не обсадити не то сумнівних, але навіть зовсім певних місць?!

Ні! І щераз ні!

Пропоную:

1) Пожвавити аґітацію за зголошеннями на кандидатів.

2) Через брак відповідної української салі, випайміти „салю почтовців“ при Японській на пермаментні збори кандидатів.

3) Вистаратися в міністерстві комунікації залізничі знижки бодай 66% для приїзших з провінції, а по змозі осібні поїзди з усіх окружних осередків.

4) Визначити премії для зголошених (січкарні, годинники — стінні і кишенькові, трамваєві карти і т. п.) та забезпечети їм у Львові нічліг і харчунок.

5) Проголосити видання „Альбому українських кандидатів“ з життєписами і поезіями в їх честь.

6) Розписати конкурс на „Гимн Кандидатів“, що зачинавсяб від слів: „Ми за народ не за мандати“... а кінчивсяб: ...„Карта і платня“.

Думаю, що такі засоби помоглиб як не в сто відсотках, то бодай у пятьдесять.

А це вже булоб великою полекшою для політичного проводу в цій найтруднішій виборчій заковиці.

Галактіон Чіпка.

Великий Театр.

ХОР ДАНА.

Популярний з численних грамофонових плит і виступів у радіо „Хор Дана“ заслужено збирав у Великому Театрі прояви захоплення повної салі. „Хор Дана“ — це як відомо, всього пять людей, з яких один — Дан — акомпаніює на фортепяні чи на бандоніюм, а решта співає, свище і видає з себе всякі більш та менш артикуловані згуки, що імітують відомі ефекти саксофонів, „закритих“ труб і т. і., то знову видумують власні, оригінальні згукові ефекти. Прототипом того роду ансамблів — яких репертуар складається здебільша з „шлягерів“ джезової і танкової музики — були американські „Ревелерси“ (до речі: вони не мурини, як загально думається, а білі!), які ще й сьогодні непереможені ніким з своїх наслідників та імітаторів. „Хор Дана“ очевидно не має претенсії, щоби його рівняти з „Ревелерсами“, але із відомих в Польщі й у нас — цей ансамбль найкращий, найбільш оригінальний, віртуозний і музикальний. А ще й до того: розпоряджає найкращими (справді гарними!) голосами, з яких п. **Висоцький** і п. **Фоґґ** — тенор і баритон — відомі „зірки“. Оба вони виступали як солісти і мусіли співати на „біс“ більше додатків, ніж було точок в їх програмі. П. Висоцький співає — чи радше виконує — цікавіший репертуар, більш ріжнородний і вимагаючий найріжніших засобів „ревелерсових“, якими він знаменито орудує; п. Фоґґ співає здебільша пісеньки спокійні, сентиментальні танга й англійські вальси, музично куди слабші. Тому вони й більше подобаються...

ар.

Дописи.

ЯВОРІВ.

Торговельна школа в Яворові. Повітовий Кружок „Рідної Школи“ в Яворові відкриває з початком нового шкільного року коедукаційну однорічну торговельну школу. Ціль школи дати молоді в короткому часі фахову торговельну освіту. Ця школа матиме програму навчання подібну до програми т. зв. однорічних абітурієнтських курсів.

—o—

Нові книжки й журнали.

Володимир Целевич: ВИБОРЧА ОРДИНАЦІЯ ДО СОЙМУ И СЕНАТУ з поясненнями, виконуючими розпорядками інших законів, звязаних із виборами. Львів 1935. Стор. 96, ф. 16. Ціна одного примірника 50 сот.

При зміні адреси просимо подавати й стару адресу.

✝ ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ.

ІВАН БОРОДАЙКЕВИЧ.

Дня 1. липня ц. р. відпровадило станиславівське громадянство на вічний спочинок, небуденну людину, великого громадянина й українського патріота. бл. п. Івана Бородайкевича. Старше громадянство, яке ще памятає довоєнні часи, знає добре це імя, бо воно було загально відоме не тільки в усіх селах товмацького повіту, але також у інших сумежних повітах. Це той самий народній організатор, визначний селянський бесідник, що промовляв скрізь на вічах і ріжнородних зборах, це той, що знав найкраще селянську душу, тому вмів до неї промовити, переконати і освідомити до корисного діла.

Бл. п. Іван Бородайкевич уродився 1855 р. в селі Бортниках, товмацького повіту. Вже в ранній молодости, як самоук, вибивається на перше місце зпоміж своїх ровесників у селі, де опісля засновує культурно-освітні товариства й перебирає їхній провід у свої руки. З часом поширює свою діяльність на цілу товмацьку округу, при чому його організаційний хист, самопосвята, ідейний порив до громадської праці та сильна віра в певний успіх тієї праці зеднують йому загальну любов і пошану.

В 1908 р., примушений ріжними життєвими обставинами, покидає рідну землю й еміґрує до Америки, де дальше з молодечим запалом працює на всіх ділянках нашого національного життя. Яка широка була в Івана Бородайкевича скаля національного почування, як умів він цінити вартість усіх суспільних кругів, свідчить найкраще те, що за його ініціятивою американське робітництво засновує „Товариство допомоги українським письменникам-еміґрантам". Товариство, якому довгі роки проводив Бородайкевич, працювало під гаслом: „Робітники молота — робітникам пера".

Після 25-літнього побуту в Америці вертається Бородайкевич назад у рідну Батьківщину, замешкує у свого похресника — проф. Михайла Комановського у Станиславові і тут працює дальше над поширенням свого світогляду. До останньої хвилини свого життя не випускає книжки з рук, бо книжка була йому завсіди найбільшим приятелем і найкращою розрадою.

В грудні 1934 р. записав бл. п. Іван Бородайкевич усе своє майно в селі Бортниках, себто ... морґів поля, хату і три сади, а крім цього ще й готівкою 6.430 зол., Кружкові „Рідної Школи" ім. Альбіни Яконович у Станиславові. У своїм завіщанні підчеркнув Покійний, що його бажанням є, щоб „РІДНА ШКОЛА" використала це майно на оснування господарської школи для дівчат, де наші сільські дівчата вчилисьб куховарської штуки і зразкового домашнього господарства, або на оснування захоронки для малих дітей, де фахові вчительки виховувалиб дітвору для добра української нації.

Похорони бл. п. Івана Бородайкевича відбулися у Станиславові в супроводі 3-ох священиків та численно зібраного громадянства. Співав місцевий хор „Думка", грала орхестра Т-ва „Зоря". Голова Кружка „Рідної Школи" ім. Альбіни Яконович дир. Никифор Даниш попрощав Покійного теплими словами з балькону камениці „Рідної Школи" при вул. Ґолуховського, а над могилою прощали його о. Антонишин Степан і сенатор д-р Іван Макух, від громадянства Товмаччини.

Вічна Память народньому Працівникові й Добродієві „РІДНОЇ ШКОЛИ"! *Д. М.*

ОГОЛОШЕННЯ

За оголошення редакція не відповідає.

Театри.

Великий Міський Театр.

Субота, 27. VII. год. 8. веч. „Коханок то я".

Неділя, 28. VII. год. 8. веч. „Під примусовою управою".

Понеділок, 29. VII. год. 8. веч. „Я переміг кризу".

Театр Ріжнородностей.

Пятниця, 26. VII. год. 8. веч. „Авантюра в раю".

Субота, 27. VII. год. 8. веч. „Авантюра в раю".

Неділя, 28. VII. год. 8. веч. „Авантюра в раю".

Понеділок, 29. VII. год. 8. веч. „Авантюра в раю".

Кіна.

АДРІЯ: „Вигнанець" (Льон Шаней).

АПОЛЬО: „Наварана" і „Володарка Лібану".

АТЛЯНТИК: „Катастрофа Челюскіна".

ВАНДА: „Погубний чар" і „Стріча у Відні".

ҐРАЖИНА: „Не хочу знати хто ти".

КАСІНО: „Дружина з оголошення" і „Сховане щастя".

КОЛІСЕЙ: Нечинне.

КОПЕРНИК: „Серце індіянки"

МАРУСЕНЬКА: „Біробіджан" і „Іскор".

МІРАЖ: „І що дальше сіра людино".

МУЗА: „Боготворена".

ПАКС: Нечинне.

ПАЛЯС: „Велика княжна" і „Готелевий хлопець".

ПАН: „Коли кохання панує — смерть відпочиває" і „Були собі два гільтаї" (Льорель і Гарді).

РАЙ: „Весела Зузанна" (Ліяна Гарвей).

СВІТ: Нечинне.

СОНЦЕ: „Серце великана" і ревія „Баль у тети".

СТИЛЕВИЙ. „Зводниця" і ревія.

УТІХА: „Бунтівник" і ревія „Едьо проти Юзя".

ХИМЕРА: Нечинне.

Закордонне радіо.

Пятниця, 26. липня 1925.

Відень (506,8) 17.20 Солісти. 23.50 Танкова музика. **Прага** (470,2) 11.05 Сальонова музика. 15.00 Концерт. 19.75 Сальонова музика. **Париж** (1648) 20.35, 23.00 Концерт. **Берлін** (356,7) 20.10 Концерт. **Кеніґсвустерґавзен** (1671) 17.50 Скрипці. 20.10 Веселі мельодії. 23.30 Нічна музика. **Букарешт** (364,5) 20.15 Квартет. 21.05 Популярна музика. **Будапешт** (550,5) 19.15 Солісти. 22.30 Циганська музика. **Мілано** (221,1) 22.30 Скрипці. **Рим** (420,8) 20.40 Вечірний концерт.

Субота, 27. липня 1935.

Відень (506,8) 10.00 Баль у Савой — оперетка. 24.00 Легка музика. **Прага** (470,2) 15.00 Сальонова музика. 16.30, 22.45 Концерт. 18.20 Пісні і народні танці. **Париж** 1648) 20.45 Малий князь — комічна опера. **Берлін** (356,7) 19.00 Веселі мельодії. **Кеніґсвустерґавзен** (1571) 12.00 Музика. 22.30 Нічна музика. **Букарешт** (364,5) 20.05 Танковий вечір. 21.50 Легка музика. **Будапешт** (550,5) Ґейша — оперетка. 23.10 Танкова музика. **Мілано** (221,1) 20.40 Всячина. **Рим** (420,8) 20.40 „Джіоконда" — музична комедія.

Читайте „Діло"!

Львівське радіо.

Пятниця, 26. липня 1935.

6.30 Раннішня авдиція. 8.25 Практичні вказівки. 11.57 Сиґнал часу. 12.03 Метеорольоґічні вісти. 12.05 Полудневий денник. 12.15 Для літнищ і живців. 13.00 Хвилина для жінок. 13.05 Легка музика. 13.30 З ринку праці. 15.15 Експорт. 15.30 Дрібні твори Шумана. 16.00 Взаїмна залежність водних ростин і звірят. 16.15 Концерт. 16.35 Гутірка для хорих. 16.50 Твір мистецтва — гумореска. 17.00 Прогулька до Чехословаччини. 18.00 Автобусом — відчит. 18.15 Польща співає. 18.30 Листи і програми. 18.40 Суспільна хвилина. 18.45 Військовий марш. 19.05 Програма на черговий день. 19.15 Рекламовий концерт. 19.30 Спів! 19.80 Актуальний монольоґ. 20.00 Бріджове божевілля. 20.10, 22.10 Легка музика. 20.45 Вечірний денник. 20.55 Картини з колишньої і теперішньої Польщі. 21.00 Концерт. 22.00 Спортові вісти,

Субота, 27. липня 1935.

6.30 Раннішня авдиція. 8.25 Практичні вказівки. 11.57 Сиґнал часу. 12.03 Метеорольоґічні вісти. 12.05 Полудневий денник. 12.15 З ріжних сторін. 13.00 Хвилина для жінок. 13.05 Оперетка музика. 13.30 Концерт побажань. 14.30 Найновіщі плити. 15.25 Морська торговля. 15.30 Авдиція для дітей. 16.00 Технічна скринька. 16.15 Концерт солістів. 16.50 Оповідання. 17.00 Для літнищ і живців. 18.00 Спортовий порадник. 1..10 Хвилина поезії. 18.15 Польща співає. 18.30 Огляд видавництв. 18.40 Сільва рерум. 18.45 Демонізм в опері. 19.05 Програма на черговий день. 19.15 Рекламовий концерт. 19.30 Пісні. 19.50 Актуальна гутірка. 20.00 Огляд хліборобських видань. 20.10 Кохання нержавіє. 20.30 Спів. 20.45 Вечірний денник. 20.55 Картини з життя колишньої і теперішньої Польщі. 21.30 Відгуки села. 22.00 Спортові вісти. 22.10 Виденська зазулька. 22.30 Серенади.

ВИСОКОПОВАЖАНОМУ ПАНОВІ

Д-рові Брониславові Овчарському

ЛЬВІВ, ВУЛ. ПЕКАРСЬКА 27.

складає цією дорогою щиру подяку за безінтересовну, дбайливу поміч і лікарську опіку в часі тяжкої недуги мужа і батька. бл. п. Марка Посамента.

Дружина і діти.

БІРЖА.

ГРОШІ.

Долар у Львові у приватних оборотах 5.25—5.27 зол.

Нім. марка 1·70—1·76, фр. франки 34·85—35·00, шв. франки 172·50—173·00, фунти стерлінґи 26·15—26·30, австр. шілінґи 99·00 — 101, чеські корони 21·40—21·80, рум. леви 30·00—32·00, ліри 39·00—42·00.

Золото: Доляри 9·05—9·10, Франки фр. 34·40—34·80, Дукати 82·00—82·75, Корони 36·20—36·60, Рублі 4·60 — 4·70. 1 гр. зол. 5·924.

Срібло: Корони австр. 0·34, Рублі 1·50, Фльорени 0·85, 1 гр ср. 0·07—0·08.

Заставні листи.

4 1/2 проц. дол. Т. К. З. 43·50—45·00, 5 проц. дол. Б. Г. 53·00—54·50, 4 проц. Зол. Б. Г. 41·50—43·00, 4 1/2 проц. Зол. Б. Г. 44·50—46·00, 4 1/2 проц. Ком. Б. Кр. 50·50—52·00, 4 проц. Б. Г. К. 61·00—64·00, 4 1/2 проц. Б. Г. К. 62·00—65·00, 4 проц. позичка м. Львова 46·00—47·50.

Премійки.

Долярівки 52·50 — 54·00, Інвестиційна 106·00—108·00, Будівельна 43·00—44·50.

ЦІНИ „МАСЛОСОЮЗУ".

„Маслосоюз" повідомляє, що в дні 25. липня ц. р. кооперативам платив за: льоко Львів.

1 кґ. масла дес.	2·30 зол.
1 кґ. масла експорт.	2·30 „
1 л. молока від 15—24 п. м.	0·14 „
1 л. сметани	0·65 „
1 к. яєць	2·90 „

Пастеризоване молоко з доставою до дому у Львові 1 літра 24 сот.

Тенденція на масло, яйця і сметану вдержана, на молоко слаба,

Маслосоюз повідомляє, що від 25. VII. п. р. платить своїм доставцям за 1 кґ. живої ваги птиці, льоко подвіря птахомасарні „М. С." у Львові, (вул. Декерта ч. 4):

Курята від 50 дкґ.	за 1 кґ.	0·80 зол
Мол. однор. кури І. кл.	„	0·80 „
Пантарки	„ „	1·30 „

Птицю приймає в скількости визначеного приділу для кожного доставця.

ДРІБНІ ОГОЛОШЕННЯ

Пропуклинові бандажі гумові черевні, ниркові, проти усуванню матиці під гарантією виконує відоме **Укр. Ортопедичне Заведення Івана УГРИНА,** Львів, вул. Вірменська ч. 15. 1629 25—30

Дім, каменицю, віллю, парцелю купите корисно тільки через українську фірму **„Трансакція", Львів, Коперника 7.** тел. 263-56. 53 6-10

Пізнаю панночку, культурну, яка уможливить мені відкрити першорядну фотоґрафічну робітню у Львові. Листи до Адм. „Діла" для „Спілка". 67 2—3

Самоходи Фят, Хрислер, уживані продасть Кітлер, Коперника 54, Львів. 38/44 7—8

ОГОЛОШЕННЯ.

Лікар жіночих недуг і акушер

Д-р Б. АБРАГАМ

вернувся й ординує далі при

вул. Жовківській 3, тел. 294-50.

71 1—2

Доротеум

Львів, Браєрівська 3.

комісова меблева галя купує, — приймає в коміс — продає.

МЕБЛІ всілякого рода за готівку і на сплати.

ДЕВОЦІОНАЛІЇ найдешевше поручає — — **І. СТАДНИК**

ЛЬВІВ, ВУЛ. ГОРОДЕЦЬКА Ч. 2 Б.

28 13—30

ПОДЯКА.

Невмолима смерть забрала нам 17. липня ц. р. невіджалованої памяти **Василя Гузія,** що ледви на четвертому десятку літ по кількамісячній важкій недузі розпрощався ненадійно з життям і 19. липня ц. р. спочив на віки поруч братської могили співтоваришів — Борців за волю України у свому родинному селі Любичі Князі, равського повіту.

Прибиті невимовним смутком і болем почуваємось до обовязку зложити нашу горячу подяку всім Тим, що в часі недуги Покійного старалися своїми привітними відвідинами облекшити Його терпіння, а по Його смерти чинно виявили нам незвичайно багато свого щирохотного серця та щирого співчуття. В першу чергу з глибини душі дякуємо Всеч. о. Гнатові Заяцеві, парохові з Любичі Князі, за батьківське несення религійної потіхи, Вп. П. Д-рові Р. Гурі, лікареві в Любичі Королівській, за дружню лікарську поміч Покійному та ім і їхнім Вп. Родинам за те, що своєю безприкладною сердечністю старалися втишити нам безмірний біль. З цілої душі дякуємо Вам, а Всевишній нехай нагородить Вас своїми ласками!

Сердечно дякуємо Високопреподобним Отцям: о. Гн. Заяцеві за провід у похоронах, жалібне богослуження та зворушливо-сердечні прощальні слова над дорогою нам домовиною: о. А. Трешневському, парохові з Угнова, о. Н. Матейчакові, парохові з Голого Равського, о. И. Яхимовичеві з Рави Руської й о. Кульчицькому з Гребенного за участь у похоронах і молитви, а о. М. Лопатюкові, парохові з Журавець, за відправлення парастасу на передодні похорону.

Дякуємо сердечно за участь і співчуття Вп. П. Дир. С. Совиковi й К. Процикові, представникам культурно-освітніх та економічно-господарських повітових установ у Раві Руській, а всім українським місцевим товариствам і зокрема Молоді в Любичі за зорганізовану участь і гарні вінці. Дякуємо студентському хорові під орудою Вп. З. Злочовського за гарний жалібний спів в церкві та місцевому хорові під проводом Вп. Лесі Козюпівної за гарний спів підчас довгого жалібного походу. Дуже дякуємо Вп. ПП. І. Дебі й В. Лисові за стрілецьку почесну сторожу біля домовини Покійного, що живо нагадала Великі Дні, в яких Покійний був сміливим боєвим старшиною У. Г. А.

Врешті дякуємо щиро усьому Вп. Громадянству з Любиці й з довколичних місцевостей, що своєю численною участю віддали останню християнську і громадську прислугу Покійному та звеличали сумний обряд Його похорону.

Нехай Господь Милосердний усім Вам заплатить, бо цього великого довгу нашої вдячности ми Вам не всилі сплатити ніколи.

Дружина, її Рідня та Рідня Покійного.

ПРОСИМО КУПУВАТИ ТІЛЬКИ У ФІРМАХ, ЯКІ ОГОЛОШУЮТЬСЯ В НАШОМУ ЧАСОПИСІ ТА ПРОСИМО ПОКЛИКУВАТИСЬ НА ОГОЛОШЕННЯ.

„Bonariva"

польсько-італійська акційна спілка нафтового промислу

ЛЬВІВ

За редакцію відповідає Олександер Костик. Видає Видавнича Спілка „Діло". З друкарні Вид. Спілки „Діло", Львів, Ринок 10.